

מה יהיה איתך?

איריס קאופמן

ראיתי שקר לה. היא יושבה מולי עם הפרצוף של האָבֶל, במעיל וורוד, השריר הזה בצדדים של הלחי בולט מרוב שהיא החזיקה את השיניים שלא ינקשו, והחזיקה את הנייד כאילו היה חבל הצלה. התחשק לי להעיף לה אותו מהיד ולראות אם היא מתקפלת ונופלת מהכיסא לרצפה. אבל לא זזתי. בעצם די ריחמתי עליה. היא בטח התלבטה בבוקר אם ללבוש את המעיל הזה, או שהצבע שמח מדי ולא יהיה נעים. אבל היה נורא קר וזה המעיל היחיד שהיה לה. היא לא נראתה אחת עם הרבה מעילים. האמת שהיא לא נראתה כמו כלום בכלל. לא בטוח שהייתי שמה לב אליה אם היתה עוברת לידי ברחוב. אולי זה בכוונה. אולי שלחו מישהי לא בולטת כזו, כדי שלא תלחיץ אותי ולא תסיח את דעתי ולא תסיט אותי מהתפקיד שהם רצו שיהיה לי. של האחות המסכנה של החייל המת. עד כדי כך מסכנה שהיא אפילו לא שמה לב לקור. מסתובבת בחולצה קצרה כאילו עכשיו אמצע הקיץ, ולא יורד גשם זלעפות בחוץ, ואין רוח כזאת שכל התריסים דופקים כל הלילה ואי אפשר לישון. בכל מקרה זה לא הצליח להם, כי המעיל הורוד הזה עשה בדיוק את ההפך והסיח אותי לגמרי. שנים היה לנו ויכוח אם ורוד זה צבע נורמלי לבגנים. אני אמרתי שקידמה ומודרניזם ומגדר וכל היתר זה בסדר, אבל וורוד לבן זו כבר ממש הגזמה. והוא אמר שהגיע הזמן שאני אפסיק להיות כזו שמרנית ושלא יכול להיות שמישהי מהדור שלי מדברת ככה. כאילו שאנחנו לא אותו דור. מה זה שש שנים. אבל הוא החזיק מעצמו כבר מבוגר. מתישהו בשנה השניה שלו בצבא הוא החליט שנפרץ השער לעולם המבוגרים והוא כבר בצד השני של הגדר. אני נשארתי בצד הזה, סופרת לו את הפז"ם כאילו היה שלי ועושה את עצמי שאני לא שמה לב איך אמא מחברת בקושי את שני החצאים שלה כל בוקר מחדש. החצי של הפחד מוות והחצי של הגאווה.

עכשיו הפסקתי לספור והיא כבר לא מפחדת. חבל, כי כבר לא נשאר הרבה לפז"ם. וחבל, כי ביקשו ממני לדבר לעיתון בגלל שהיא נשארה רק חצי. אז לבשתי את החולצה הראשונה שהיתה על המדף, אספתי לקוקו, התארגנתי על טקסט של האחות המסכנה של החייל המת וירדתי לסלון לדבר עם הכתבת. אבל רק כשראיתי אותה עם המעיל קלטתי שקר. קר לה. לי לא. אולי זה מה שקורה. כמו שמישהו מתעוור וכל החושים האחרים שלו נהיים יותר חזקים ופתאום הוא שומע נורא טוב, ומריח נורא טוב. רק הפוך. שאם מישהו מת לך אז כל החושים מתעמעמים. ולא מרגישים קור. או סרחון.

לא שהיא הסריחה. להפך. נדף ממנה ריח חזק של מרכז כביסה. הוא התעצבן כשהיא כיבסה לו את הכובע הזה שמסתיר את הפנים. צרח עליה שהמחבלים אולי לא יראו אותו בא אבל את המרכז הם בטוח יריחו וכל ההפתעה תלך. וככה מהצרחות היא הבינה לאן הוא הולך, והוא נבהל. גם כי גילה וגם כי איך הוא יסחוב עכשיו איתו את כל הפחד שכתוב לה על הפרצוף.

אין לו את הבעיה הזו יותר. אני, לעומת זאת, תקועה עם אותו תפקיד. גם עם אותם פנים, רק בבת. זו תמיד היתה בעיה מבחינתי. בגלל זה היה את העניין עם הוורוד. למרות שמאז הצבא הוא עם קצוץ ומלפני חודשיים גם היה לו פטור זקן, אז הוא נראה פחות נשי. או שאני נראיתי כבר פחות גברית. לא עם הטישירט הזאת, אני יודעת, אבל באופן כללי בימים רגילים. אולי הייתי צריכה להתלבש כמו בימים רגילים. עם חזייה שמרימה לי את הציצים ומקרבת אותם אחד לשני, וסוודר עבה אבל עם וי גדול שרואים גם את ההרמה וגם את ההתקרבות. ושיער פזור. הקוקו הזה מוריד לי איזה שנתיים בשקט. ובלנדסטון כמו של כולם. ופרצוף כמו של כולם. שאם מעמידים את כל החברים בשורה אי אפשר לראות הבדל ביני לבינם.

מהפרצוף של הזאת עם המעיל היה ברור שעכשיו רואים הבדל ביני לבינם. שגם אם היא תלבש ורוד עם נקודות ירוקות ותצבע את השיער בכחול ואת הציפורניים בצהוב זרחני ותתאפר כמו איימי ויינהאוס, יסתכלו עליי ולא עליה. ככה זה. הילה של שכולים.

שוב ריחמתי עליה. ראו עליה שהיא מנסה לעבור ללוק יותר ענייני ופחות אובדני. היא שחררה קצת את הלסת ומתחה את השפתיים למה שהיא בטח חשבה שנראה כמו חיוך ואני חשבתי שנראה כמו פה של מישהו שמתאפק לא לבכות. ריחמתי, אבל גם התעצבנתי. מה יש לה לבכות. זה לא אח שלה. שכל אחד יעשה את מה שהוא יודע הכי טוב. שהיא תהיה כתבת ואני אהיה שכולה. התרכזתי בכפתור של המעיל שלה כדי להרגיע את עצמי. זה כנראה היה מעיל יקר, כי גם הכפתורים היו מכוסים באותו בד. מן צמר כזה, שמהמרחק שלי נראה לי מגרד. היא לא התגרדה אבל היא הזדקפה. כנראה שהיא החליטה שהיא שתקה באופן שמכבד את המת מספיק זמן, ואפשר להתחיל.

ומה יהיה איתך? היא שאלה.

ודווקא רציתי לענות לה. כי הופתעתי שהיא ידעה מה לשאול. ורציתי לא לספר לה עליו בכלל, כדי לא לזכור שהוא לא כאן כבר חודש וחצי. ורציתי להגיד לה שאני מחברת בקושי את שני החצאים שלי כל בוקר מחדש. החצי של הכעס והחצי של החופש. ושאין יותר תחרות, כי הוא ניצח. הוא תמיד יהיה הילד המועדף ואני תמיד אהיה זאת שנשארה. עם הפרצוף שלו, רק בבת, ככה שאי אפשר להסתכל יותר, כי אז היא מתה-חיה. ואני מתה-חיה גם ככה.

אבל לא אמרתי. רק קמתי ופיזרתי את הקוקו, שלא יפריע להילה של השכולים, הסתובבתי ועליתי חזרה למעלה.